

Az ablakokkal kezdődött - aztán egy ismert festő színpalettája inspirálta a hegyi ház szobáit

2026. szeptember 20. • ELLE Decoration

Park City, Utah. Interior design: Cari Giannoulas Design. Photography: Malissa Mabey.

A táj és az enteriőr párbeszéde

Van valami filmszerű abban, ahogy ez a ház a Utah-i hegyek között él. Reggel köd ül a víztározó fölé, télen hó rajzolja át a tájat, a melegebb hónapokban pedig mélyzöld és földszínű lesz a völgy. Odabent mintha ugyanez a változékonyság folytatódna: kobaltnék, mély vörös, mustár, sötét fa és különös, réginek ható tárgyak váltják egymást. Semmi sem akar versenyezni az ablakokon túli látvánnyal, mégsem halványul el mellette az enteriőr.

Éppen ellenkezőleg: ennek a hegyi háznak saját, meglepően gazdag világa van - és a története nem a színekkel kezdődött.

Magasan a Jordanelle Reservoir fölött, a Utah állambeli Park City közelében áll a ház, körülötte széles völgygel és mintegy 3050 méter magasra emelkedő hegycsúcsokkal. A 2025-ben befejezett, mid-century modern ihletésű rezidencia egy chicagói házaspár és három kamasz gyerekük nyaralója: télen a síelés, a melegebb hónapokban a túrázás, a hegyi kerékpározás és a lovaglás csábítja ide a családot.

A kétszintes ház körülbelül 418 négyzetméteres, öt hálósobával és hét fürdőszobával - mégsem ezek a számok teszik érdekessé. Sokkal inkább az, ahogyan Cari Giannoulis designer megpróbált egy vadonatúj épületből olyan otthont teremteni, amiben már az első pillanatban érezni lehet a múltat.

A családdal nem most dolgozott először: korábban chicagói otthonukat is ő tervezte. Ezúttal azonban egészen más környezethez kellett alkalmazkodnia. Az egyik oldalon ott volt a szinte monumentális hegyi táj, a másikon egy új ház, aminek még nem volt saját története.

Az étkező nagy ablaka a hegyi panorámát szinte képként keretezi.

Mielőtt egyetlen színt kiválasztott volna, az ablakokhoz nyúlt

A ház egyik legnagyobb értéke nyilvánvalóan a kedvező fekvése volt. Csakhogy egy gyönyörű panoráma önmagában még nem jelenti azt, hogy az enteriőr valóban kapcsolatba is kerül vele.

Giannoulis ezért az ablakok és tetőablakok újragondolásával kezdte a munkát. Egyes nyílások arányain változtattak, hogy a természetes fény mélyebbre jusson a belső terekbe, és a táj ne egyszerűen az üveg túloldalán maradjon, hanem a szobák vizuális részévé váljon.

Az étkezőben a már eleve nagy ablak túl alacsonyan kezdődött ahhoz, hogy ülőpad kerülhessen alá, ezért magasabbra és szélesebbre szabták. A változtatással egyszerre megnyílt a kilátás és született egy új, használható hely a szobában.

A fő fürdőszobában ugyanez az építészeti elem egészen más szerepet kapott: ott azért dolgozták át az ablakot, hogy elférjen mellette a sötét diófából készült beépített bútor.

Ezek a beavatkozások megmutatják, mennyivel többet jelenthet egy ablak egyszerű fényforrásnál: meghatározhatja, mit látunk, amikor belépünk egy szobába, hová kerülhet egy ülőhely vagy tároló, és hogyan érzékeljük a helyiség arányait.

A fő fürdőszobában az ablak és az egyedi diófa beépítés egymáshoz igazodva alakítja a teret.

A bejáratnál a terrakotta, a vörös részletek és a természetes fa már előrevetítik a ház színvilágát.

Mi lenne, ha Peter Doig tervezne egy hegyi házat?

Giannoulis régóta őrzött magában egy másik hegyi enteriőrt: a francia Alpokban, Mérivelben található Le Coucou hotel világát. Tetszett neki a hely eklektikus eleganciája, melegsége és az a természetesség, amivel a különböző korszakok és karakteres darabok megférnek egymás mellett. De nem akarta egyszerűen Utahba költöztetni ugyanezt az esztétikát.

Inkább feltett magának egy különös kérdést: milyen lenne ez a világ, ha Peter Doig festő színein keresztül látnánk?

Doig telített, mély és olykor meglepő színpárosításai régóta érdekelték a designert. Nem a festményeket másolták az enteriőrbe; a hatás sokkal áttételesebben, a bátor színválasztásban jelenik meg.

A Blueberry Room mély kobaltkék szőnyege adta a szoba nevét.

Kobaltkék a hálóban, vörös a kamrában

Az egyik hálószoba a Blueberry Room nevet kapta, méghozzá a mély kobaltkék szőnyegéről. A szín mellé vintage fotel, mintás textilek és sötétebb részletek kerültek, így a kék itt nem könnyed vagy tengerparti hangulatot teremt. Sokkal mélyebb, szinte körülölelő karaktere van.

A kamra még váratlanabb. Giannoulis itt a Farrow & Ball Picture Gallery Red árnyalatát választotta, ami a terrakotta padló mellett meleg, intenzív háttérrel ad a kis helyiségnek.

A merész árnyalatok azért nem válnak harsánnyá, mert fa, természetes kő, puha textilek, régi bútorok és visszafogottabb felületek veszik körül őket.

A vörös kamra: intenzív falszín, természetes fa és terrakotta padló.

Egy másik hálósobában a mély bogyós árnyalatok a hegyi tájjal kerülnek párbeszédbe.

A konyha, étkező és nappali egyetlen nagy, összefüggő térként működik.

A hatalmas konyhát nem nagyobbak, hanem kisebbnek kellett éreztetni

A színek után a ház másik visszatérő kérdése az arányok voltak. A konyhában éppen az okozott problémát, amire sokan vágyunk: a nagy belmagasság és a tágas, nyitott tér. Ilyen lépték mellett a konyhabútor könnyen elveszhetett volna, ezért Giannoulis falburkolattal törte meg a nagy, üres felületet, és ezzel vizuálisan kijelölte a konyha saját területét.

Itt nem térnövelésre volt szükség. Éppen ellenkezőleg: emberibb léptéket kellett adni a térnek.

A Park City-i házban az egyedi asztalosmunkák nem egyszerűen tárolnak, hanem arányt, ritmust és vizuális kapaszkodókat adnak a nagy tereknek.

A konyha oldalnézete a hosszú munkafelülettel és a panorámás étkezővel.

A fa felső szekrények és a sötét alsó elemek erős, mégis nyugodt kompozíciót alkotnak.

A vendégszobában a virágos kárpit és a sötét ágynemű rétegzett, személyes hangulatot teremt.

Van, hogy egy szoba egyetlen tárggyal kezdődik

Giannoulis egészen másképp viszonyul a tárgyakhoz, mint amit a gyorsan változó lakberendezési trendek diktálnának.

Megszállott kutatónak tartja magát: képes heteken át keresni a megfelelő lámpát vagy tükröt, egy különleges tárgyat pedig akár évekig őriz, amíg meg nem találja hozzá a megfelelő otthont. Ha pedig felbukkan az az egy darab, nem ritka, hogy az egész helyiséget köré kezdi építeni.

Ebből a gondolkodásból nőtt ki a One Perfect Find nevű kurátori projektje is, aminek alapja a lassú felfedezés: egy tárgy, egy alkotó vagy egy üzlet egyszerre.

A Park City-i házban ezért az egyedi tervezésű bútorok mellett különböző korszakokból érkező darabok jelennek meg. Nem az számít, hogy minden darab régi legyen; éppen az ellenkezője: a régi tárgyak az újakkal együtt működnek.

A fő fürdőszoba kalapált rézkádja erős, szoborszerű fókuszpont.

A Golden Bathroom meleg csempéi és márványfelületei a ház földszíneit folytatják.

A moizszozában a televíziót az egyedi faburkolat és a színes kandallókeret fogja össze.

Amit nem akartak látni, azt elrejtették

A nappaliban volt egy tárgy, amit a család szeretett volna megtartani, csak éppen nem akarta állandóan nézni: a televízió.

A megoldás nem egy különleges készülék lett, hanem az azt körülvevő bútor. Giannoulas úgy tervezte meg az egyedi beépítést, hogy használaton kívül a tévé eltűnhessen benne, szükség esetén viszont előhúzható és elfordítható legyen.

Az alsó szinten egy másik nehezen megszelídíthető tárgy, a biliárdasztal várt hasonló megoldásra. Giannoulas nem akart klasszikus amerikai játékszobát tervezni, ezért a biliárdszoba egyedi beépített bútorai ugyanazt a vizuális nyelvet folytatják, mint a ház többi része.

A biliárdszoba nem külön világ: ugyanaz a fa, formai fegyelem és gyűjtött tárgyvilág folytatódik itt is.

A bár sötét fa felületei és sárgaréz lámpái intimebb hangulatot adnak az alsó szintnek.

Az emeleteságyas szobában az egyedi beépítés a szoba építészetének részévé válik.

Még egy ekkora házban is lehet túl kicsi egy szoba

A 418 négyzetméter könnyen azt sugallhatná, hogy itt soha nem kellett centiméterekkel számolni. Az emeleteságyas hálószoba azonban éppen az ellenkezőjét bizonyítja.

Ez a ház legkisebb hálója, miközben nagyméretű ágyakat kellett elhelyezni benne. Giannoulas ezért nem sok apró bútort zsúfolt a helyiségbe, hanem egyedi emeleteságy-rendszert tervezett. A fenyőből készült, faragott részletekkel kialakított szerkezet a hetvenes évek világát idézi.

A megoldás megfordít egy gyakori reflexet: kis helyiségbe nem feltétlenül apró bútor kell. Néha egyetlen nagy, pontosan méretezett beépítés sokkal több használható teret hagy, mint több különálló darab.

A fő hálószoba gazdag textúrái visszafogott, meleg palettán jelennek meg.

A Golden Bedroom mustár, bordó és kék tónusai a projekt festői színhasználatát sűrítik egyetlen térbe.

A púderszobában vintage hangulatú fa, madárképek és vörös padló találkozik.

A hegyi ház, ami nem akar hegyi háznak látszani

A Park City-i otthonban végül nem a kobaltnék szőnyeg, nem a vörös kamra és nem is egy-egy régi tárgy az igazán szokatlan. Hanem az, hogy ezek egyike sem önmagában akar látványossá válni.

A ház rétegenként épült fel. Először azt kellett eldönteni, honnan érkezzon a fény, mit mutassanak az ablakok, hogyan mozogjon a család a terek között. Utána következtek az arányok és az egyedi beépítések. Csak erre került rá a szín, majd a bútorok és azok a tárgyak, amik már személyesebb történetet is adnak a szobáknak.

Talán ezért tud Peter Doig festői világa is ilyen természetesen jelen lenni benne. Nem témává tették, hanem hagyták, hogy megváltoztassa a tervező gondolkodását a színekről.

Odakint Utah hegyei adják a látványt. Odabent kobaltnék, vörös, mustár, diófa, márvány és különböző korszakokból érkező tárgyak felelnek rá. A kettő mégsem versenyez egymással.

KREDITEK

Interior design: Cari Giannoulis Design

Builder: Hibbs Homes

Photography: Malissa Mabey

Styling: Jen Paul

Production: Karine Monié

